

da virkelig er en Fristelse til at overtræde Loven. Nu er det ganske sikkert, at mangen en Nabo ikke vil bryde sig derom og sige: Lad ham bare tage det; men det kan ogsaa være, at en Nabo, som faar det at vide, vil gøre Strafansvar gældende. Jeg mener derfor, at Straffebestemmelserne ere altsor strenge i denne Lov, og at man bør se at faa dem nedsatte, da de paa ingen Maade bør være strengere, end de have været hidtil. Der er ogsaa en anden Bestemmelse, som er meget smaalig, og som jeg ogsaa synes paa ingen mulig Maade bør blive staaende i denne Lov. Det er Bestemmelsen om, at et Fattiglem ikke kan faa Lov til at gaa paa Jagt. Det er efter min Mening i høj Grad urigtigt. Et Fattiglems Stilling er ikke misundelsesværdig, og han har det ikke saa godt, kan jeg sige, og at man derfor ikke skulde forbyde ham at gaa paa Jagt. Nu er jo Forholdet det, at der vist ikke er ret mange Fattiglemmer, som bruge at gaa paa Jagt, og de mangle jo ogsaa baade Jagtrekvisitter og have ingen Steder at gaa paa Jagt; men et saadant Fattiglem kan jo godt have en god Ven, som har en Mark, hvor han kan komme til at gaa paa Jagt, og at det nu skulde forbydes ved Jagtloven, vilde jeg finde urigtigt. Der staar ikke noget i Jagtloven om, at en Mand, som f. Eks. har faaet Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ikke kan faa Lov til at gaa paa Jagt, men det modsatte, og saa skulde et Fattiglem, som ikke har begaaet andet, end at han er en fattig Mand, ikke have Lov dertil? Det forekommer mig, at det er et uærdigt Forbud, især da der ikke er mange Fattiglemmer, som gaa paa Jagt eller føle Trang til at gaa paa Jagt. Der er vistnok andre Bestemmelser i denne Lov, som ogsaa kunde trænge til at blive sete godt efter, navnlig med Hensyn til Raavildt og den Slags. Jeg mener, at Wildtet efter denne Lov vil faa for megen Ret til at gaa i Folks Korn; men der vil vel blive nedsat et Udvalg til at undersøge denne Lov, og det vil saa kunne se den efter i Sømmene, og der vil vistnok der blive adskilligt at tænke over. Saaledes som Loven nu er, vil jeg ikke kunne stemme for den. Den trænger efter min Mening til at forandres ikke saa lidt, inden den gaar op til Lands tinget igen.

II. Sags: De nugældende Bestemmelser om Jagt ere jo spredte omkring i en Række af Love af 1840, 1851 og 1871 og senere sig dertil sluttende Love, indeholdende Straffebestemmelser og Færdningsbestemmelser. Allerede af den Grund vilde det være heldigt,

om man kunde komme til en Kodifikation af samtlige Lovbestemmelser, da det dog er vanskeligt for Vægsfolk at finde ud af de mange nu gældende Love, og jeg tror ogsaa, at der lidt efter lidt er kommet en almindelig Erkendelse af, at man, i det mindste paa enkelte Punkter, kunde trænge til en Revision af den nugældende Jagtlov. Det foreliggende Forslag har været behandlet i Hjør i Lands tinget og er atter i Aar kommet til Behandling, saa vel i Salen som til Udvalgsbehandling, og enkelte ærede Medlemmer bemærkede, at de havde benyttet Lejligheden til at sætte sig grundig ind i Sagen i Mellemtiden, saaledes at vi nok tør gaa ud fra, at vi her faa oversendt et Forslag, som er omhyggelig prøvet og vel overvejet. Jeg skal ikke paa dette Tidspunkt af Sagens Behandling indlade mig paa nærmere Detailler i selve Lovforslaget, da der jo siden vil blive rig Lejlighed til at komme frem med, hvad man i saa Henseende kan have paa Hjerte, men jeg skal straks, idet jeg udtaler mig om enkelte af Lovens Hovedtræk, bemærke, at jeg indrømmer, at slige Love ikke maa tage et ensidigt Hensyn til Jagtens Bevarelse, men at der er andre Hensyn, som en Jagtlov, hvis den skal passe til Nutiden, maa høre sig for. Jeg indrømmer fuldt ud, at hvis Jordbrugernes Interesser blive krænkede af Jagten, maa den sidste vige for de første. Men jeg finder ogsaa, at der i denne Henseende er taget et ret fuldt Hensyn til, at Jagtens Udøvelse ikke skal komme til at volde for stor Ubehagelighed for Jordbrugerne. Der findes en Række Bestemmelser i den Henseende, f. Eks. i § 4, hvor der staar, at vedkommende Jagtejer skal staa vedkommende Bruger til Ansvar i Tilfælde af Jagtrettens Misbrug, og i § 7, hvor der staar, at den jagtberettigede er forpligtet til at skaffe de ikke jagtberettigede Jordbrugere i sit Jagtdistrikt Fred for Krønvildt og Daavildt, og samme Forpligtelse paahviler den jagtberettigede med Hensyn til Raavildt, der i den Tid, dette ikke er fredet, gør Jordbrugerne Skade. Ligeledes i § 9, hvor der staar, at det er den jagtberettigede forbudt at drive Jagt paa anden Mandes Sædemarker i Tiden fra 1ste Maj, til Kornet er mejet og opbundet. Ligeledes i § 10, hvor der staar, at den jagtberettigede er pligtig til at godtgøre vedkommende al den Skade, som han ved at udøve eller lade udøve Jagt paa Gjendomme, som haves i Eje eller Brug af andre end den jagtberettigede selv, paafører Ejeren eller Brugeren. Det forekommer mig, at der her er taget ret fuldt Hensyn til, at Jagten under dens Udøvelse ikke kommer til at gøre